

Lietuvių liaudies pasaka

„Šaltis, vėjas ir saulė“

Seniai, labai seniai tai buvo. Kartą ėjo keliu saulė, šaltis ir vėjas, o eidami tarpusavy kalbėjosi.

Saulė sako:

– Aš esu už judu stipresnė!

Šaltis atsikerta:

– Ne, aš esu stipresnis.

Vėjas nenusileidžia:

– Ne, netiesa. Aš stipriausias!

Visi žino, kad stipriam gera gyventi pasaulyje: eini, kur nori, visi tavęs bijo. Bet kaip čia dabar nuspręsti, kuris stipresnis?

Eidami sutinka žmogų. Tasai iš mandagumo nusiima kepurę, linkteli praeiviams ir toliau darbuojasi.

Keliauninkai susimąsto ir nori sužinoti, kuriam iš jų žmogus nusilenkė.

Jie ir klausia:

– Sakyk, žmogau, mums teisybę: prieš kurį iš mūsų tu kepurę kėlei ir kuriam nusilenkei? Negi visiems trims iš karto?

Žmogus galvoja, galvoja, bet nežino, ką atsakyti. Saulė gali smarkiai užkairinti, šaltis – stipriai šaldyti, o vėjas – žemę išdžiovinti. Kuriam atiduoti didžiausią garbę?

Galop žmogus sugalvojo ir sako:

– Vėjui nusilenkiau.

Saulei atsakymas nepatiko, ir ji pagrasino žmogui:

– Visą amžių atminsi, kad vėją pripažinai didžiausiu ponu!

O vėjas ramina žmogų, tardamas:

– Nebijok nei saulės, nei šalčio! Jeigu jie norės tau ką blogą daryti, tu tik mane prisimink!

Vasarą saulė sugalvojo žmogų pamokyti ir pradėjo stipriai šviesti.

Žmogui taip karšta pasidarė, jog nebežino nė kur dėtis: nei lauke, nei kambaryje neranda vėsios vietos!

Tada žmogus prisiminė vėją ir šūktelėjo:

– Bent vėjelis imtų pūsti, vis nebūtų taip karšta!

Ir vėjelis tuoj pat iš šiaurės padvelkė, oras pamažu atvėso. Žmogus vėl galėjo savo darbą dirbti, o saulė turėjo pripažinti, kad vėjas vis dėlto stipresnis.

Žiemą šaltis norėjo žmogų pamokyti ir pradėjo stipriai šaldyti.

Žmogus vėl prisiminė vėją ir sako:

– Bent vėjas imtų pūsti, tada apsiniauktų ir šaltis sumažėtų.

Vėjas kaip mat iš pietų papūtė, kilo pūga, ir šaltis pamažu ėmė kristi. Žmogus išėjo iš kambario ir ruošiasi į mišką malkų važiuoti.

Šaltis pamatė, kad vėjas už jį stipresnis – nėra ko daugiau galynėtis.